

тѣхъ влияние, намислили да го погубятъ. Селимински билъ спасенъ веднѣжъ отъ самия сливенски аенинъ Тахиръ-ага, който до тогава не билъ виждалъ по-ученъ човѣкъ отъ него и го пушалъ на свобода съ думитѣ: „такива хора трѣбватъ и на турци и на българи“. Обаче, малко прѣди заплтането на Дибичъ за България (1829 г.), властитѣ отново го задирятъ и той се спасява съ бѣгство въ Пловдивъ дѣто става директоръ на тамошното у-ще; слѣдъ това, когато руситѣ идватъ въ Сливенъ, августъ 1829 г., той наново се връща въ родния си градъ, ръководи гражданитѣ и подържалъ плана за изселването имъ въ Русия; прѣселва се заедно съ нѣкои въ Влашко, помагалъ имъ, и слѣдъ това заминава да слѣдва медицината въ Атина и Италия. Бивалъ е лѣкаръ въ Букурещъ, Болградъ и т. н., български прѣдставителъ отъ Браила на тържествата въ Прага прѣзъ 1863 г., подавачъ на меморандуми и т. н. и умира малко прѣди освобождението, като завѣщава всичкото си богатство за благотворителни цѣли. За завѣщанитѣ отъ Селимински суми и за сждбата на неговитѣ рѣкописи, ср. Кисимовъ въ *Бсб.*, год. IX, кн. VI).

Първиятъ опитъ за прѣвеждане евангелието на български.

Както се забѣлѣза, Селимински, като порицава висшето гръцко духовенство, хвали сливенскитѣ свещенници, които били трудолюбиви, тихи и патриотични. Прѣзъ негово врѣме въ града е имало доста свещенници, все родомъ отъ Сливенъ, и то българи. Ние не можемъ да знаемъ всички поименно. Чуватъ се имената на попъ *Исидоръ*, който заклелъ членоветѣ на патриотичното братство, попъ *Янко*, попъ *Партений* и попъ *Сава*. Имената на тия знаемъ отъ запискитѣ на Селимински, а прѣданието ни посочва за сжщия периодъ още нѣколко свещенника: попъ *Александрия*, попъ *Шишко*, попъ *Аврамъ*, попъ *Курти* и попъ *Скокло*. Послѣднитѣ четирма сж били сжщеврѣменно и учители въ града. Попъ *Исидоръ*, *Партений*, *Сава* и *Янко* се чуватъ и следъ 1830 г. въ Влашко, а за другитѣ — съвсѣмъ малко се знае. Важното е, обаче, че попъ *Курти* прѣподавалъ въ Сливенския метохъ и то по *български*. Това да не ни очудва. Че голѣма частъ отъ сливенскитѣ стари свещенници сж знаели добръ черковно-славянския езикъ се вижда отъ долуизложения фактъ.

Въ писмото на американския агентъ на библейското общество въ Турция, *Leeves* (Ливсъ), цитирано отъ Вийнера въ статията му *America's share in the regeneration of Bulgaria* (Американския дѣлъ въ възраждането на България, вж д-ръ *Шишмановъ* въ *Бпр*, год. IV, кн. XI), се види, че поманатото общество, *още прѣди да потърси посрѣдничеството*